

jest tedy pojem ten vyložiti dle zásad práva mezinárodního. Haagská mírová konvence z 29. července 1899, uveřejněná v říšském zákoníku z roku 1913 pod čís. 174 nemá žádných ustanovení o internování civilních příslušníků nepřátelského státu, nýbrž jen o zajetí osob, patřících k ozbrojené moci válčících stran. Teorie mezinár. práva však přiznává zásadně právní postavení válečných zajatců i příslušníkům válčícího státu, kteří nebyli zařaděni do ozbrojené moci, jestliže upadli do moci státu nepřátelského a pokládá vůbec civilní příslušníky nepřátelského státu, kteří jsou při vypuknutí války na území válčícího státu a jsou z důvodů vojenských internováni, za válečné zajatce, protože jsou zbaveni své svobody z důvodů vojenských (Oppenheim: Mezinárodní právo díl II. § 127). Zásada ta platí pak zejména o těch příslušnících válčícího státu, kteří jsou zbraně schopní a proto zbaveni byli svobody státem nepřátelským, na jehož území se v době války nalézali (Hobza Válečné právo pozemní § 3).

O tom není sporu, že manžel st-lčin byl v době světové války zbraně schopný a že byl jako příslušník státu rak. v Rusku zbaven svobody z důvodů vojenských. Byl tedy ve válečném zajetí. Zemřel-li pak v zajetí aneb se stal nezvěstným, jest pozůstalé po něm, na jejichž výživu byl po zákonu povinen přispívati, pokládati za vál. poškozence dle § 1 lit. c) cit. zák.

Č. 6039.

Zdravotnictví. — Policejní právo trestní: I. * Za rozdělování kokainu ve smyslu § 3 zák. č. 128/1923 jest pokládati také bezplatné poskytování kokainu neoprávněnou osobou osobám jiným. — II. Při pokračování v trestním jednání, jež v sobě obsahuje skutkovou povahu deliktu obviněnému za vinu kladeného, počíná doba promlčecí až posledním aktem činu trestného. — III. Nepříčetnost pachatele při tomto posledním aktu nemá za následek beztrestnost; nebyl-li pachatel nepříčetným také při aktech předcházejících.

(Nález ze dne 8. listopadu 1926 č. 22.726.)

V ě c: Josef Z. v Praze (adv. Dr. Josef Blumenkranc z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran přestupku § 3 zák. z 29. května 1923 č. 128 Sb.

V ý r o k: St í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Stížnost vytýká nař. rozhodnutí především nezákonnost pro mylný výklad zákona, hájíc názor, že v pojem »rozdělování«, o němž mluví zákon z 29. května 1923 č. 128 Sb. v § 3, nespadá bezplatné poskytování kokainu, ježto zákon rozdělováním má na mysli jen třídění, přiděl se strany osob a podniků k tomu oprávněných. Názor ten nelze sdíleti.

Zákon č. 128/1923 byl vydán k provedení mezinárodní opiové konvence ze 13. ledna 1912 vyhlášené pod č. 159 Sb. z r. 1922, v níž se zavazují smluvní mocnosti mimo jiné v čl. 11, že učiní opatření, aby

zamezily ve svém vnitřním obchodu každé převádění morfia, kokainu a jejich solí na všechny osoby neoprávněné. Takové opatření sluší spatřovati v § 3 cit. zák., dle něhož výroba, dovoz, prodej, rozdělování a vývoz látek v § 1 uvedených jsou vyhrazeny jen osobám a podnikům podle platných předpisů k tomu oprávněným.

Vzhledem k tomu, že zákon rozlišuje prodej a rozdělování a pojem rozdělování blíže neurčuje, nutno za to míti, že zákonodárce měl výrazem rozdělování na mysli jakoukoliv distribuci, kterou se látky v § 1 mimo prodej jich převádějí na osoby jiné, tedy zejména každé bezplatné poskytování jich osobou k tomu neoprávněnou. Správnosti tohoto výkladu svědčí i ustanovení odst. 2 § 3, který mluví o vyrobeném, dovezeném, prodaném nebo jinak postoupeném a vyvezeném množství zmíněných látek. Pokládá tedy zákon jakékoliv jiné postoupení látek v § 1 uvedených než prodejem za rozdělování jich ve smyslu §§ 1, 2 a 3.

Jest tudíž bezdůvodnou námitka, že bezplatné poskytování kokainu osobou neoprávněnou k tomu osobě jiné, nepodléhá trestní sankci § 7 zákona č. 128/23. — — — —

Stížnost vytýká dále, že žal. úřad neprávem neuznal, že trestnost jednání st-li za vinu kladeného jest promlčena, tvrdíc, že od doby domněle spáchaného trestného činu až do doby zahájení řízení uplynula doba delší 6 měsíců. Výtka ta jest rovněž neodůvodněná.

Dle skutkového zjištění správních úřadů st-l vícekrát dal M. i jiným osobám kokainu k požívání, posledně 2. července 1924 Antonii M. St-l pokračoval tedy v trestním jednání, jež obsahuje v sobě skutkovou povahu deliktu jemu za vinu kladeného. V takovém případě však dle zásad hmotného práva trestního o promlčení, jichž analogie tu použití nutno, počíná doba promlčecí až posledním aktem činu trestného, v tomto případě tedy dnem 2. července 1924, trestní stihání st-le bylo však dle spisů zahájeno ještě v témž měsíci a není tudíž promlčeno. — — — —

Konečně neshledal nss důvodnou ani námitku, že není dána subj. skutková povaha činu trestného, protože st-l nalézal se ve stavu nepřičetnosti trestnost vylučujícím.

St-l se dle zjištění žal. úřadu dopustil trestného jednání nejen dne 2. července 1924, ale i před tímto dnem opětovně; všechna tato jednotlivá jednání tvoří skutkovou povahu jednoho deliktu, v němž bylo pokračováno, nemůže proto tvrzená nepřičetnost st-lova v den, kdy poslední trestní jednání předsevzal, vyloučiti zodpovědnost i za dřívější jednání; st-l pak ani netvrdil, že i při dřívějším poskytování kokainu jiným osobám byl v takovém stavu opojení, že si nebyl vědom svého jednání. — — — —

Č. 6040.

Veterinářství. (Slovensko): Lze žádost za povolení k dovozu živého dobytka z ciziny zamítnouti z důvodu, že stáje žadatelovy leží uvnitř obce?

(Nález ze dne 9. listopadu 1926 č. 24.727/25.)